

Bestseller žebříčku Amazonu

Poslední měsíční dívka

Matky.
Léčitelky.
Bojovnice.

 metafora

Barbara Davisová

Lizzy Moonová po Měsíční farmě nikdy netoužila. Domov, o který pečovalo celých devět generací nadaných léčitelek, opustila před osmi lety, aby se distancovala od neutuchající šeptandy o podivném dědictví rodiny Moonových. Když ale zemře její milovaná babička Althea, Lizzy se musí vrátit a čelit tragédii vznášející se nad vysychajícími levandulovými poli jejich rodinné farmy: nespravedlivému obvinění, které Altheu pronásledovalo až do smrti.

Když se setká s Andrewem, který jako jeden z mála od začátku věřil, že Althea je nevinná, rozhodne se Lizzy jméno své babičky očistit. Aby se jí to však podařilo, bude se muset rozhodnout – přijme rodinné dědictví a svůj vlastní dar? Odhodlá se kráčet ve stopách měsíčních žen?

„Poslední měsíční dívka je okouzlující příběh o odevzdání, oproštění se od minulosti a nalézání odpuštění. Pětihvězdičkový klenot, který si rozhodně musíte přečíst.“

- Bette Lee Crosbyová, spisovatelka

„Krásný román, který překračuje hranice mnoha žánrů – trochu záhada, trochu rodinné drama, trochu historická fikce, ale zcela magický a plný lásky!“

- čtenářská recenze Goodreads

Poslední měsíční dívka

Barbara Davisová

Poslední
měsíční
dívka

Přeložila Diana Rykrová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

The Last of the Moon Girls © 2020 by Barbara Davis
Published by Lake Union Publishing, Seattle, USA
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.
Translation © Diana Rykrová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-658-3 (ePub)

ISBN 978-80-7625-657-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-223-3 (print)

*Ženám...
Léčitelkám srdcí,
čarodějkám světla,
stvořitelkám zázraků.*

*Láska činí zázraky.
Je konečným účelem
dějin světa,
vesmírným Amen.*

- Novalis

Prolog

Tělo ponořené do vody podléhá odlišnému způsobu rozkladu: v některých ohledech krutějšímu, v jiných laskavějšímu – tak mi to alespoň bylo řečeno. Nás – žen z rodu Moonových – se to totiž netýká. Když nadejde náš čas, volíme oheň a potom rozprášíme popel po zemi, která po více než dvě století patřila naší rodině. Teď už je tam i ten můj, smísený s prachem mých předků.

Opravdu je to jen pár týdnů, co jsem odešla? Týdnů, během nichž se zmítám mezi světy, neschopná zůstat, avšak bez ochoty odejít, připoutaná žalem a nedokončeným posláním ke světu živých. Ta propast je najednou větší. Nejde ale o mou smrt, na té mi nezáleží. Nemohu se smířit se smrtí dvou mladých dívek – Darcy a Heather Gilmanových – dnes je tomu už víc než osm let. Pohřešovaly se téměř tři týdny, když jejich těla nakonec vytáhli z vody. Byl to příšerný výjev, ale neuhnula jsem pohledem. Prohledávali můj rybník, pocho-pitelně, přesvědčeni, že najdou to, pro co si přišli. A proč taky ne, když celé město podezřívalo právě mě? Jen pro to, kým jsem byla – čím jsem byla. Nebo spíš, čím si představovali, že jsem byla.

Paměť evidentně neumírá společně s tělem. Od toho strašného dne u rybníka uběhlo už mnoho let, a i přesto se mi vybavuje každíčký detail, přehrávám si je všechny znovu a znovu jako nekonečnou, nemilosrdnou smyčku. Policejní velitel ve vysokých holínkách a jeho muži na lodi. Dodávka soudního lékaře stojící opodál, se zadními dveřmi otevřenými dokořán v napjatém očekávání nového nákladu. Mrtvolně bílá tvář matky čekající na konečný ortel osudu svých dcer. Šepot linoucí se davem jako elektrický proud. A nakonec pronikavý pískot píšťalky.

Potom se mezi námi rozhostilo hrobové ticho, takové, které v sobě nese tíhu smrti. Když vytáhli první tělo, nikdo se ani nepohnul. Jen letmo jsem zahlédla

povislou paži v zabláceném hnědém kabátu. Z rukávu odkapávala po kapkách voda, bezvládné tělo prosáklé vodou vytáhli na břeh. Oteklý, napůl zčernalý obličej, zčásti zakrytý slepenými, promáčenými prameny černých vlasů.

Chovali se k ní velmi opatrně, zacházeli s jejím tělem tak něžně, až to za daných okolností působilo děsivě a trýznivě zároveň. Pak mi došlo, že se snaží zachovat co nejvíce důkazů, a po zádech mi přeběhl mráz. Takže se dočkali. Obviní mě.

Po chvíli se objevilo druhé tělo a zdrcená matka začala kvílet a bolestně nařikat pro své dvě milované dcery.

A tak to celé začalo. To byl ten hrůzný den, který rozpoutal vše, co následovalo. Konec naší farmy. A možná také konec rodu Moonových.

1.

16. července

Althea Moonová zemřela.

Tak to stálo v dopise. Našli ji v neděli ráno mrtvou v posteli. Zemřela po dlouhé a vyčerpávající nemoci. Byla mrtvá. Její tělo už zpopelnili a popel rozprášili za úplňku na pozemku rodinné farmy. Tak, jak si to přála v poslední vůli.

Lizzy usazenými očima pročítala dopis stále dokola, slzy máčely papír a rozpíjely jednotlivá písmenka, která se pod jejím rozostřeným pohledem slévala v jednu velkou černou skvrnu. *Vzhledem k tomu, že nám není známo současné místo pobytu vaší matky, výlučné vlastnictví Měsíční farmy připadá vám. Dále přikládám balíček dle přání vaší babičky uvedeného v její poslední vůli.*

Žena se na konci dopisu podepsala. Evangeline Broussardová. To jméno Lizzy nic neříkalo, bylo však patrné, že ta žena – ať už šlo o kohokoliv – věděla o posledních dnech Althey Moonové víc než ona sama. Vždyť ani netušila, že je babička nemocná.

Lizzy spolkla hořkou pachutí pláče, slanou kombinaci viny a žalu na jazyku a natáhla se pro balíček, který jí přišel společně s dopisem. Byl zabalený do hnědého papíru a vypadal poněkud ohmataně. Zadívala se na velká písmena napsaná červeným inkoustem šikmo přes celý balík: VRÁTIT ODESÍLATELI. Balíček jí asi původně poslali na adresu starého bytu a současní nájemníci ho vrátili na poštu, odkud jí byl zaslán sem do kanceláře.

Měla v plánu poslat Althee takovou tu kartičku se změnou adresy, jenže jako většina plánů poslední doby i tento nakonec upadl v zapomnění. Se zatajeným dechem roztrhala papír, a když před sebou

spatřila černou koženou vazbu, dlouze a hlasitě si povzdechla. Tu knihu znala velmi dobře. Byl to deník, který dostala od Althey k šestnáctým narozeninám – deník, který dostávaly všechny Moonovic dívky v den svých šestnáctých narozenin.

Když přejížděla prsty po obálce knihy, pevných kožených deskách a ohmataných listech s hrubými okraji, které na omak znala nazpaměť, všimla si, že se jí třesou ruce. V Salem Creeku jich takových bylo ještě osm, pečlivě uzamčených v knihovně v pracovně její babičky, každá pojmenovaná po autorce, která ji sepsala. *Knihy Sabine. Knihy Dorothée. Knihy Aurory.* Sbíрка všech generací. Devátá kniha – *Knihy Althey* – teď už pravděpodobně také zaujímalá své místo mezi nimi.

V rodině Moonových se jednalo o tradici, přechodový rituál pro každou členku, která se rozhodla jít stejnou cestou. Pečlivě sepsaná sbírka léčivých prostředků a receptů, posvátných požeňání a moudrých ženských spisů, tajně uchovávaných pro budoucí generace. Teď před ní ležela její vlastní kniha, nechtěná stejně jako před lety, prázdná jako v den, kdy ji dostala poprvé.

Opatrně ji pootevřela a zadívala se na věnování na první straně. *Drahé Elizabeth – je na čase sepsat svůj příběh.*

Ne Elizabeth. *Elizabeth.* Nemohla mít ani normální jméno.

V šestnácti se odmítala stát součástí tradice – odmítala se stát součástí čehokoliv ve své podivné rodině. Chtěla být normální, stejná jako *ostatní*. A tak svůj deník zavřela do šuplíku a ignorovala ho.

Když ho po tolika letech znovu držela v ruce, měla pocit, jako by ji obžalovali za to, že se obrátila zády ke své rodině, ke všemu, pro co její babička žila, co vyučovala, v co věřila, že odmítla tuhle posvátnou rodinnou tradici. Kvůli Althee mohla z dobré vůle alespoň předstírat, že kráčí v rodinných šlépějích, že dělá to, co se od ní očekává. Mohla deník zaplnit nějakými nesmysly. Vždyť i ostatní holky si psaly deník – nechutně růžovou knížku posetou srdíčky, opatřenou laciným mosazným zámečkem, který měl alespoň naoko odradit případné slídily. Jenže ona byla příliš tvrdohlavá, než aby tu hru hrála s nimi, odhodlaná zlomit tradici Moonových a vydat se po své vlastní cestě s vlastní mapou svého osudu. A taky se jí to podařilo.

Pokud se tedy jako měřítko úspěchu dala počítat zbrusu nová zářivá cedulka na dveřích její kanceláře – začala jako prvačka na Dickersonově univerzitě, odtud se posunula na pozici stážistky ve společnosti Worldwide a nakonec se stala kreativní ředitelkou Chenier Fragrances, Ltd., to vše během pouhých osmi let.

Ale i teď, půl roku poté, co ji konečně povýšili, o což už dlouho usilovala a po čem velmi toužila, se stále snažila svou novou pozici nějak uchopit, stejně jako nedávné změny ve svém soukromém životě. Neměla čas si s Altheou promluvit – tak si to alespoň sama sobě namlouvala. Pravdou bylo, že jejich vzájemná konverzace během let tržila jeden šrám za druhým. Nikoliv však z lenosti, nýbrž z pocitu viny. Nechtěla se před ní chvástat vlastními úspěchy, když se babička musela dívat, jak její celoživotní dílo – její milovaná rodinná farma – pomalu chřadne a umírá. Raději samu sebe přesvědčila o tom, že těch pár šeků, které čas od času poslala, postačí jako záplata pošramocené důvěry v důsledku její osmileté absence, nezodpovězených dopisů a jen občasných a stále řidších telefonátů. Samozřejmě, že to nestačilo. Žádná náhrada nemohla odčinit její zradu. A teď bylo příliš pozdě.

Snažila se to celé nějak strávit – svět bez Althey Moonové –, ale nešlo jí to. Jak mohla tak moudrá, živoucí a milující žena, která jako by vyrostla z půdy, již tak milovala a o niž s takovou láskou pečovala, jednoduše odejít?

O žádné nemoci se nikdy nezmínila. Ani v jednom z dlouhých dopisů plných novinek z farmy. Evangeline Broussardová však jasně hovořila o dlouhodobé nemoci. Proč si Althea nechávala tak závažnou věc pro sebe?

„Výborně, tak už jsi tady. Konečně.“

Lizzy zvedla usazený pohled a zadívala se ke dveřím kanceláře, v nichž stál Luc Chenier. Evidentně se zrovna vrátil od holiče a pohled na něj a jeho dokonale padnoucí černou košili značky Brioni bolet snad ještě víc než obvykle. On to samozřejmě dobře věděl, což ji dřív, když se scházeli, rozčilovalo, teď už jí to ale bylo jedno.

Rychle si dlaněmi otřela mokré tváře. Aby ji muž, díky kterému se konečně dočkala kýženého povýšení, přistihl, jak brečí u pracovního

stolu, byla ta poslední věc, po níž teď toužila. A rozhodně nestála ani o vtíravé otázky, které by jí zcela určitě začal pokládat, jakmile by zjistil, že před ním něco skrývá. Zadívala se na něj, deník si položila do klína tak, aby na něj neviděl, a doufala, že působí naprosto klidně a vyrovnaně.

„Potřebuješ něco?“

Nahodil téměř profesionální úsměv, od pohledu čerstvě vybělený. „Hledal jsem tě kolem oběda, ale bylo mi řečeno, že máš jednání.“

„Byla jsem na marketingovém, ohledně konceptu pro tu novou reklamní kampaň. Snažila jsem se dopídit, jak to teda celé bude, což se mi vlastně vůbec nepodařilo, ale –“

Luc ji přerušil mávnutím ruky. „Zvu tě na večeři. Původně jsem plánoval oběd, ale večeře je koneckonců lepší, nemyslíš?“

Ne, nemyslela. Ale nepřekvapilo ji, že on ano. Byl zvyklý, že mu vždycky všechno vychází. A měl k tomu samozřejmě důvod. Působil totiž naprosto omamným a okouzlejícím dojmem. Nemluvě o tom, že vypadal jako Johnny Depp – ovšem bez očních linek – a zachoval si lehký náznak francouzského přízvuku po své matce. Bohužel, i tyto vlastnosti přes svou neodolatelnost brzy ztratily svůj počáteční půvab.

Snažili se to celé udržet v tajnosti. Žádné flirtování na pracovišti, žádné veřejné projevy náklonnosti. Žádné obědy, které by nezahrnovaly alespoň jednu tabulku nebo handout z powerpointové prezentace. Ale ten večer, kdy ji povýšili, se vydali na oslavu do vyhlášené restaurace *Daniel's* a po cestě narazili na Reynolda Ackermana, advokáta z právního oddělení, který se svou ženou zrovna oslavoval dvacáté výročí svatby. Tehdy si uvědomila, že se bude muset rozhodnout pro jednu z možností – ukončit to, nebo se stát kancelářským klišé.

Ukončila to mezi nimi hned další den. Luc to vzal velmi dobře, možná proto, že si už od začátku stanovili jasná pravidla. Až nadejde čas, kterákoliv ze zúčastněných stran může svobodně odejít. Žádné slzy. Žádné vzájemné obviňování. Žádné výčitky. Po nějaké době jí ale začal dávat najevo, že by možná měli pokračovat tam, kde posledně skončili. Z jejího úhlu pohledu se v tomhle případě ovšem jednalo o předem prohranou bitvu.

„Takže večer?“ nadhodil se zdvihnutým obočím a symbolickým gestem ukázal směrem ven ze dveří. „Můžeme dát třeba italskou.“

„To nejde. Promiň.“

„Zarezervuju stůl ve Scarpettě, co říkáš? Ty cannoli –“

„Umřela mi babička,“ vyhrkla bez rozmyslu. „Zrovna mi přišel dopis.“

Luc měl tolik slušnosti, že alespoň odložil úsměv. Dvěma kroky vešel do kanceláře a zavřel za sebou dveře. „To je mi líto. Nevěděl jsem, že byla nemocná.“

„Ani já ne.“ Ta věta bodala Lizzy u srdce víc, než by očekávala, a donutila ji odvrátit pohled stranou. Nikdy si v rámci jejich podivné dohody vzájemně neplakali na ramenu a rozhodně neměla v plánu začínat s tím právě v tuhle chvíli.

„Evidentně to přede mnou tajila.“

„Nevzpomínám si, že bys o ní někdy nějak zvlášť mluvila. Teda, ne že bys vůbec kdy mluvila o své rodině, když už jsme u toho. Byly jste si blízký?“

„Rozhodně,“ odpověděla zarputile. „Prakticky mě vychovala.“

„Drsný.“

Lizzy k němu nevěřičně upírala zrak ze své kancelářské židle. *Drsný? To se lidem říká, když jim umře někdo, koho nade vše milovali?* Ale že ji to vůbec překvapovalo. Vždyť už jednou viděla, jak se Luc vypořádává se smrtí.

Tajně se vídali už několik měsíců, když Lucova matka a současně Lizzyina mentorka v oblasti parfémů nakonec prohrála svou osobní bitvu s rakovinou děložního čípku. Lizzy Luca viděla na pohřbu, kde si potřásal rukou se smutečními hosty a přijímal kondolence jako spořádaný a svědomitý syn. V průběhu dne v ní ale narůstal pocit, že přesně to dělal i v běžném životě – hrál svou roli. Tehdy si myslela, že nijak zvlášť netruchlil především proto, že dobře věděl, jakým směrem se nemoc jeho matky vyvíjela. Měl čas se připravit, zklidnit, rozloučit. Teď se jí však zdálo, že ho přecenila.

„Je mi to líto,“ řekl nakonec, natáhl ruku přes stůl a uchopil její. „Asi teď budeš chtít jet domů kvůli pohřbu, předpokládám.“

Lizzy sebou cukla, vytáhla dlaň z jeho sevření a položila si ruce do klína, dostatečně daleko z jeho dosahu. „Žádný pohřeb nebude. Její prach už rozprášili na farmě.“

Luc nechápavě nadzdvihl obočí. „Cože? Bez tebe?“

Lizzy jen přikývla, neschopná říct cokoliv dalšího. V souvislosti s rodinou raději obvykle zmiňovala jen naprosté nezbytnosti a vyhýbala se jakýmkoliv detailům. Dobře věděla, že pokud má být brána vážně – a přesně po tom ona toužila –, musí se určitým tématům vyhýbat.

„V naší rodině prostě kolem těchhle věcí neděláme zbytečné haló,“ opáčila a snažila se za každou cenu potlačit deroucí se slzy. *Pokud tedy člověk nepovažuje nutnost rozprášit popel zemřelého na levandulovém poli během prvního úplňku po úmrtí za haló*, konstatovala v duchu. „Navíc je to moje chyba. Zapomněla jsem babičce poslat novou adresu, když jsem se přestěhovala, takže dopis o jejím úmrtí cestoval mnohem déle, než se předpokládalo. Umřela před dvěma měsíci. Když jsem nereagovala, pohřební služba musela celou záležitost vyřešit beze mě.“

Luc přikývl, jako by to celé dávalo dokonalý smysl. Potom se ale zarazil a sraštil čelo.

„I tak se mi ale zdá trochu divný, že na tebe nepočkali.“

Lizzy se stále vyhýbala jeho pohledu. „Je to taková... rodinná tradice, která zahrnuje... určité načasování, řekněme. Ale to je fuk. Teď už je po všem.“

„Hm, vlastně to asi chápu. Ani já jsem nikdy nebyl žádný velkej fanda pohřbů. Celý to nesmyslný truchlení.“ Zarazil se a v předstíraném gestu se celý oklepal. „Z podstaty věci je to naprosto zbytečná emoce. Ten člověk, co umřel, nemá ani tucha, že truchlíš, protože je mrtvej, že jo. A všichni ostatní jen postávají kolem, mumlaj otřepaný fráze a cpou se plněnýma vajíčkama. No, a pak je tu rodina, což je obvykle příběh sám pro sebe. Většinou chaotickéj – nebo jak ráda říkávala máma... *complicqué*.“

Complicqué.

Lizzy přikývla. Takový popis dokonale vystihoval i celou Moonovic rodinu. „Ano. I u nás je to poměrně... komplikované.“

„Jak je to dlouho, co jsi tam byla naposled?“

„Nikdy jsem tam nebyla. Odešla jsem před osmi lety a ani jednou jsem se tam nevrátila.“

Luc si zlehka povzdechl. „Tak to je hodně dlouhá doba i na moje poměry. Co tvoje máma? Je taky...?“

Lizzy věděla, kam tou otázkou míří. Chtěl vědět, jestli je taky *mrtvá*. Po pravdě, Lizzy neměla tušení. Nikdo ho neměl. A vlastně to vyšlo nastejno.

„Jo. Taky. Stejně jako všichni ostatní.“

Luc obešel stůl a posadil se na roh vedle její židle. „Ach, ty můj sirotku,“ začal na ni něžně. „Nejsi ale sama, víš to? Moje máma tě milovala – dokonce mě přiměla slíbit, že na tebe dám pozor. Řekla: ‚Lucu, Lizzy bude jednoho dne hvězda a já chci, abys na ni dal pozor.‘ Skoro jako by mi tím, že mi přenechala tuhle firmu, přenechala i tebe.“

Lizzy se musela přemáhat, aby neobrátila oči v sloup. „Lucu, lidi se v závěti obvykle nepředávají, chápeš? Navíc, už docela dlouhou dobu to zvládám sama, jestli sis toho nevšiml.“

Vstal a přešel k oknu. „Kolik dní budeš potřebovat? Tři? Čtyři?“

Lizzy nechápavě sraštila čelo. „Na co?“

„Já nevím. Na vypořádání pozůstalosti? Na cokoliv? Hádám, že je potřeba vyřešit nějaký peníze, prodat dům a tak dále.“

„Vlastně jde o celou farmu. Bylinkovou farmu. Ale nemusím se tam vracet. Můžu všechno vyřídit odsud.“

„Vážně?“ Usmál se, jako by ho to příjemně překvapilo. „A já si už myslel, že jsi sentimentální typ.“

Lizzy jen zavrtěla hlavou. Zoufale toužila ukončit tu nesmyslnou konverzaci dřív, než ho znovu přiměje nazdvihnout dokonale pěstěné obočí. „Jde spíš o to, že... je toho hodně. Jde o vzpomínky, který nechci tak úplně přivolávat. Jak jsi sám řekl, je to... *complicqué*.“

Usmál se. Tentokrát zešíroka. Jeho úsměv se pohyboval na hraně mezi arogancí a povýšeneckou shovívavostí. „Moje máma byla sentimentální. Vždycky říkala, že člověk se čas od času musí vrátit domů, aby si připomněl, odkud vlastně vzešel. Myslím, že měla pravdu tak napůl. Občas se vážně musíme vrátit domů, ale především proto, abychom si připomněli, proč jsme odtamtud odešli, díky čemuž si lépe

ujasníme, co vlastně *chceme*. Protože z dlouhodobýho hlediska je tohle vlastně to jediný, na čem záleží – vědět, co chci od života a co jsem ochotnej pro to udělat. Možná je tohle to, co bys teď měla udělat i ty, Lizzy. Vrátit se domů a strávit nějaký čas se svýma vzpomínkama. Buď se teď na věci dívat jinak.“

Strávit čas se svýma vzpomínkama.

Lizzy sklopila pohled do klína, neschopná podívat se mu do očí. Neměl sebemenší tušení, o čem mluví. Ne, že by ho vůbec mohl mít. Jak by si vůbec někdo mohl představit právě takový druh vzpomínek, o kterých tady *ve skutečnosti* byla řeč?

„Ale ne, to je v pohodě. Jsem v pohodě. Myslím, že bohatě stačí, když to vyřídím odsud.“

Luc si ji skepticky prohlížel. „No, jak myslíš. V pohodě, jak tvrdíš, ale rozhodně nezníš. Možná to prostě potřebuješ. Potřebuješ tu ztrátu nějak zpracovat, dát si čas. To se tak obvykle říká, ne? Můžu jet s tebou, pokud ti to pomůže.“

Aha. Takže tohle byl skutečný motiv pro jeho náhlý projev soucitu.

„Lucu, nejsme spolu už několik měsíců.“

„Jsem si toho vědom.“

„Tak proč mi děláš takovýhle návrhy?“

„Nevěříš, že prostě jen projevuju svou ušlechtilou povahu?“

„Ne.“

Luc sklopil oči. Zřejmě konečně přijal svou porážku. „Ani tak bys ale neměla zůstat sama. Nech se alespoň pozvat na tu pitomou večeri, když už nic jinýho. Slibuju, že budu mluvit jen o práci, jestli jde o tohle.“

„Díky, Lucu, ale myslím, že naopak potřebuju být sama.“

Dívala se, jak odchází, a byla si téměř jistá, že se urazil. V jedné věci měl ale pravdu. *Vážně* potřebovala čas, potřebovala tu ztrátu zpracovat, přijmout. Připustit si, že je najednou ve světě úplně sama, a pochopit, co to pro ni vlastně znamená. Althea zemřela a její matka zmizela z povrchu zemského – ať už doslova, nebo obrazně. Po Elzibeth už žádné další Moonovic dívky neprijdou – tím si byla jistá. Ve všech ohledech se právě touto událostí stala poslední měsíční dívkou.